

ŠARÁDY

NINA PROTUŠOVÁ

ŠARÁDY

NINA PROTUŠOVÁ

Text © 2024 by Nina Protušová
Cover design © 2024 by Barbara Baloghová
Cover illustration © 2024 by Nina Protušová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9867-5

*Tento príbeh je dôvodom, prečo je moja nová príručka
rozšírená o tri lekcie, päť bezpečnostných opatrení
a desať varovaní.*

*Henrietta Grantová,
autorka knihy Autorský text bez kontextu
(42. vydanie)*

Prológ

Čo si len pre teba prichystám?

Tentoraz to musí vyjsť. Nie je to náhoda, na to pokojne vezmem jed.

Oči mi kĺzali po mojich poznámkach a škrtačoch. Celý niekoľkomesačný plán sa zrútil skôr, ako sa vôbec začal, no považujem to za znamenie. Stačí mi jedna malá zámena, nový hráč a jedna nič netušiaci obeť.

A ak ani tento scenár neprinesie ovocie, prestanem brať ohľad na ich nudné životy. Sú to len figúrky. Nikto neplače, keď stratí v šachovej hre obyčajného pešiaka.

Dôležité je, aby nedostal šach-mat.

1. kapitola

Dva dni predtým, ako som ju spoznala

„**H**ej, už sa ti musia krížiť oči,“ začula som známy hlas a rýchlo som zažmurkala. Dávid prišiel v hodine dvanástej, premáhala ma už únava. Rýchlo som sa pozrela na veľké hodiny nad recepčným pultom.

Dávid prišiel *doslova* v hodine dvanástej.

„Krížia, lebo si tu mal byť už pred desiatimi minútami. Toto by ti u Nikoly neprešlo.“

„Viem, preto to pri nej nerobím,“ vyhlásil a zapravil si košelu uniformy. Keď videl, že sa naňho mračím, povzdychol si a pokračoval: „Prepáč, zarozprával som sa v bare s kamošom z paraglajdingu. Aj tak si nemyslím, že k nám niekto dokvitne o polnoci.“

Mal pravdu, dnes sme v hoteli Malachit neočakávali nových hostí, preto som si mohla za pultom recepcie čítať knihu a na chvíľku vypnúť. Bola som presvedčená, že využije tento čas na to, aby si naplánoval najbližší kaskadérsky počín.

„V chladničke som ti nechala energeták a ovocie. Keby sa niečo dialo, volaj Nikole alebo využij kreativitu.“

„Vystačím si s kreativitou,“ uškrnul sa. „A ostávam tu až do obeda. Tereza pred hodinou písala, že zajtra nepríde.“

„Dost skoro,“ zašomrala som. „Čo ochorela?“

„Netuším,“ pokrčil plecami a začal si napravovať ope-
radlo na stoličke.

„Trochu divné, nie?“

„Na tomto mieste? Nečudoval by som sa, keby ju Nikola
vyhodila bez varovania. Už sa mi všetky recepcné začínajú
zlievať dokopy.“

Nadvihla som obočie.

„Okrem teba, samozrejme!“ dodal rýchlo. „Ak ťa do
rána nedoženie kliatba, oslávime to,“ žartoval, no na jeho
skepticizmus existoval pádny dôvod.

Zajtra to bude presne rok, čo som nastúpila do hotela
Malachit. Je to tunajší rekord. Už nemám ani prehľad
o tom, koľko nádejných kolegýň a kolegov sa pri mne za
ten čas vystriedalo. Snažím sa na nikoho príliš neviazať,
no Dávid je so mnou už päť mesiacov a vkladám doňho
nádeje.

„Možno dostanem pozvanie do nejakého tajného klubu
pre *premožiteľov kliatby*,“ nadhodila som a moja fantázia
mi hneď podsunula obraz okrúhlejšej miestnosti so sochami
bájných priekopníkov hotelierstva.

V skutočnosti budem vďačná aj za päteurovú poukážku
do miestnej kaviarne.

„Zajtrajšie voľno si inak môžem presunúť a ráno ťa vy-
striedať,“ navrhla som mu. „Nemali by sme ťahať nadčasy,
najmä nie po nočnej.“

„Na to zabudni, vorkoholička, veď robíš nonstop,“ pro-
testoval Dávid a konečne sa mu podarilo prestaviť si sto-
ličku do ideálnej polohy. „Uži si voľno. Budeš písať?“

„Budem sa o to pokúšať,“ usmiala som sa, vzala som si
z pultu rozčítanú knihu a zamávala mu, premáhajúc zíva-
nie.

Apartmány pre personál sa nachádzali na druhom po-
schoďí. Po vystúpení z výtahu k nim viedla chodba pokrytá
tmavozeleným kobercom so zlatými pásmi. Po oboch stra-

nách boli krémové steny s dreveným obkladom a šestina dvier, všetky navlas rovnaké. Aj v starých bytovkách ste si mohli podľa svojho gusta vyzdobiť aspoň vchodové dvere, no tu nie. Rovnaké dvere, rovnaké rohožky. Iba čísla sa zvyšovali o jedno.

Bývala som v apartmáne 1206, presne pod izbou číslo 1306, ktorá ma na toto miesto dovedla. Povery s ňou späť ma už párkrát obrali o pokojný spánok. A ako som sa približovala k svojim dverám, dochádzalo mi, že ani dnešná noc nebude úplne pokojná.

Dvere môjho apartmánu boli pootvorené.

Povzdychla som si a opatrne ich odchýlila, aby som tam strčila hlavu. Pozrela som sa na drevené parkety a odľahlo mi. Smietka bola na svojom mieste, čo znamená, že v izbe nikto nebol, iba zase zlyhal uzamykací systém. Odkedy sme prešli z klasických kľúčov na magnetické karty, dvere sa často otvárali samy od seba.

Keď sa to stalo prvý raz, takmer som vyskočila z kože. Bola som si istá, že sa mi niekto vlámal do izby a ukradol mi cennosti. Keď sa to dialo opakovane a nielen v mojej izbe, nahlásili sme reklamáciu firme, ktorá nový systém montovala. Nevedia si s tým rady už celé týždne, a tak som zaviedla vlastný bezpečnostný systém.

Smietka na podlahe ma nezradila ešte nikdy.

Rozsvietila som lampičku na odkladacom stolíku vedľa dverí. Prijemné žltkasté svetlo odhalilo všetky vymoženosti, ktoré apartmán pre personál ponúkal.

Na rozdiel od klasických izieb sa tu nachádzala okrem spálne a kúpeľne aj malá kuchynka s jedálenským stolom. Vybavenie bolo moderné, no jednoduché. V spálni manželská posteľ a dva nočné stolíky z imitácie dubového dreva, písací stôl, zamatové kreslo s drevenými nohami nafarbenými nazlato a po celej stene veľká šatníková skriňa. K vybaveniu hotela som doplnila jednu obyčajnú knižnicu,

ktorú som sem preniesla z rodičovského domu. Nevedela som, či to je dovolené, tak som kvôli nej mailovala priamo majiteľovi hotela, známemu boháčovi a autorovi bestsellerov.

Odpísal mi po troch týždňoch strohé OK.

Nebola som si istá, či mám byť sklamaná, že sa taký uznávaný autor nezmohol na kvetnatejšiu odpoveď, alebo poctená, že mi vôbec odpísal. Rozhodla som sa pre to druhé – keď sa mi raz podarí presadiť sa v knižnom svete, môžem tvrdiť, že som už v jarých dvadsiatich rokoch komunikovala so špičkou slovenskej literárnej scény.

A potom si aj ja kúpim prehnane noblesný hotel len tak z rozmaru.

Niežeby sme ich potrebovali viac. Hotel Malachit je aj päť rokov po otvorení hlavnou témou krčmových debát. Počas jeho stavby sa zbúralo niekoľko starých lomnických domov a iné sa zas začlenili do hotelového komplexu. Boli vstavané do múrov hotela, vytŕčali z neho ako parazitické huby z kmeňa stromu, ibaže parazitom bol tentoraz samotný strom. Bolo to odvážne architektonické rozhodnutie. Hotel sa stal vyhľadávaným miestom už len preto, aby ľudia videli tento počin naživo.

Miestni však majiteľovi nepovedia inak ako Frankenstein, pričom hotel je jeho monštrum.

Dopriala som si horúcu sprchu a prezlečená v pyžame som sa zamračila na poslednú neprečiarknutú úlohu v diári. Pod polhodinou jogy, uprataním izby, aspoň dvojnútovým telefonátom s otcom a odpracovanou večernou šichtou na recepcii ostávala piata položka.

Venovať aspoň polhodinu písaniu.

Povzdychla som si a zasadla za stôl. Premýšľala som, čo z dnešného dňa by som mohla použiť do svojho príbehu. Momentálne pracujem na jednoduchej romanci z prostredia vysokohorského hotela. Moja hlavná hrdinka Lina je

však iba hostkou, nepracuje tam. A už poriadne dlho ne-
spolupracuje ani so mnou.

Bezmyšlienkovite som si listovala v zápisníku. Recepcia
väčšinu času predstavovala nevyčerpatelnú studnicu nápa-
dov.

*Host' odmietol zaplatiť za ubytovanie, pretože noc strá-
vil v hotelovom bare a následne u kamaráta v izbe.*

*Hostia z izby 1306 sa sťažovali na zápach síry a tvrdili,
že v kúpeľni sa otvoril portál do pekla.*

*Patrícia mala tú drzosť a chcela si tu prenajať apart-
mán na romantický víkend s mojím otcom.*

To som už prešla do osobného okienka.

Zapísala som si aspoň zopár nápadov, nad ktorými som
fantazírovala počas dlhých hodín v práci, a ľahla som si do
postele.

Pred spaním som ešte dala poslednú šancu knihe, ktorá
ma dnes za pultom udržiavala pri živote. Romancu s ná-
zvom *S obliatym svetrom* si niekto zabudol v lobby už pred
pár týždňami. Celá zápleтка je o tom, že hlavná hrdinka sa
beznádejne zamiluje do neznámeho chlapa, ktorý jej ob-
líal sveter. Keď som uvidela názov knihy, myslela som si, že
pôjde o moderné prerozprávanie románu *Odviatve vetrom*,
no mýlila som sa. Ericsson je fešák, tolko som pochopila.
Má vypracované telo, tetovanie na hrudi a na účte niekoľko
miliónov. To je všetko.

Podarilo sa mi ju dočítať, no na konci nastalo tolko zvrá-
tov, že ma únava prešla. Pozrela som sa na mobil a zbadala
ďalšiu vec, ktorá mi znemožní pokojný spánok.

**Zo dňa na deň zbytočná a nahradená. Aj tebe sa
to môže stať, tak si dávaj pozor, aby si svoju rolu
hrala presvedčivo.**

2. kapitola

Po tele mi prebehli zimomriavky. Bola to správa od Terezy, no vôbec tak nepôsobila. Všetky esemesky, ktoré mi kedy poslala, boli plné smajlíkov, zdobnenín a výhovoriek, prečo nestíha nastúpiť na zmenu.

Táto znela priam výhražne.

Prechádzala som sa po izbe a premýšľala, čo jej napíšem. Mala by som na to vôbec reagovať? A čo ak je to volanie o pomoc?

Rozhodla som sa nenechať nič na náhodu. Prehodila som cez seba štrikovaný kardigán, vyšla na chodbu a zamierila na recepciu.

„Ideš ma pozvať na pyžamovú párty?“ uškrnul sa Dávid, no keď zbadal môj výraz, zvažnel. „Prečo vyzeráš, akoby si videla ducha?“

Strčila som pred neho rozsvietený displej mobilu.

„Bojím sa o ňu, toto vôbec nevyzerá ako správa od Terezy.“

„Skúšala si jej zavolať?“

„Sú dve hodiny v noci,“ odvetila som, no Dávid iba pokrčil plecami.

„Keď ti vypisuje, tak zjavne nespí. Predpokladám, že je v bare a tú správu chcela poslať niekomu inému. Veď skúsme,“ povedal, vytiahol svoj mobil a stlačil ikonu slúchadla, ani som nestihla zaprotestovať.

„Tereza?“ ozval sa a počas nasledujúcich piatich minút sa iba mračil, hmkal a tri razy sa chytil za hlavu. Celé to zakončil povzdychom a slovami: „Okej, ozvem sa.“

Položil mobil na pult a iba v nemom úžase krútil hlavou.

„No hovor!“ vyhrkla som.

„Zdvihla to jej kamarátka a spustila monológ o tom, ako je Tereza na dne, lebo ju nechal frajer, prišla o prácu, no zároveň je nadšená, lebo sa konečne nemusí hrať na recepčnú a môže nasledovať svoje sny. Aké, to som sa nedozvedel. A bar o chvíľu zatvárajú a nevie, ako dostane Terezu domov, tak či jej s ňou nepôjdem pomôcť. Klasický piatok,“ dodal s úškrnom, no videla som, že mu nie je všetko jedno.

„Pôjdeš za ňou, však?“ pozrela som sa naňho.

„Postrážiš to tu?“ spýtal sa porazenecky a mne v momente odľahlo. Hoci sa tváril otrávene, vedela som, že aj on bude pokojnejší, keď bude Tereza v bezpečí.

„Jasné, žiadny problém.“

„Fajn. Nikola mi sem poslala novú posilu, Patrika, ale nemal by som ho nechávať samého za pultom.“

„A kde je?“ obzerala som sa po lobby. Bola som unavená a rozrušená, no hádam by som ho neprehliadla.

„Poslal som ho upratať archív,“ odvetil Dávid. „Nikola mi s tým píli uši celý týždeň.“

Išla som mu pripomenúť, že ani v archíve by sme ho nemali nechávať samého, ale nechcela som zbytočne vyrývať.

„Dávaj si pozor a napíš mi,“ povedala som a odprevadila ho ku dverám.

„Neboj sa, cesty sú teraz prázdne. Ozvem sa,“ usmial sa a vyšiel von, vyťahujúc si zips na bunde. Vonku poriadne fúkalo, blížila sa búrka.

Dávid bol dobrý šofér, no aj tak sa mi stiahol žalúdok.

„Dobrý deň, ste v poriadku?“ ozvalo sa mi za chrbtom a ja som sa preľakane otočila. Pri pulte stál mladý vysoký chalan v uniforme hotela Malachit. Zaostrila som na jeho menovku.

„Ahoj, Patrik, som Karolína. Dávid musel niečo súrne vybaviť, vráti sa asi o hodinu. Ja ho zatiaľ vystriedam,“ usmiala som sa a šla mu naproti.

Patrik ostal stáť ako obarený a nervózne sa pozeral na dvere od našej strážnej služby. Nechápala som, čo sa mu nepozdáva, no potom mi zrak spočinul na mojom odraze vo veľkých sklenených dverách denného baru. V pyžame, štrikovanom kardigáne, huňatých papučiach a s hniezdom vo vlasoch som pôsobila ako námesačná hostka.

„Prezlečiem sa do uniformy a hneď som naspäť,“ usmiala som sa naňho a rýchlym krokom som sa vybrala do izby. Po vystúpení z výťahu sa však predomnou ukázala ďalšia anomália. Monotónnosť hotelovej chodby narúšalo niekoľko veľkých kufrov pred dverami apartmánu 1204. Býva tam Vanda, jedna z našich chyžných. Na chvíľu som zastala a uvažovala, či spomínala, že sa niekam chystá. Zaklopala som jej na dvere. Žeby k nej prišla návšteva a zabudla si na chodbe batožinu?

Neozývala sa. Povzdychla som si a pokračovala k svojej izbe. Rozhodla som sa, že ich cestou na recepciu pre istotu vezmem so sebou.

Uniformu som si už stihla odložiť do skrine, pretože som ju počas voľna nechcela mať na očiach, no teraz som si ju zívajúc obliekla. Všetci zamestnanci recepcie museli nosiť tmavozelené nohavice alebo úzku sukňu po kolená, bielu košeľu, kravatu alebo šatku v jemnejšom odtieni zelenej a sako s odznakom s logom hotela.

Keď som sa vrátila na chodbu, kufre tam neboli.

Do svojho mentálneho zoznamu najbližších úloh som si dopísala *spýtať sa Vandy na kufre* a pokračovala som do lobby.

Patrikovi viditeľne odľahlo, keď ma uvidel s učesanými vlasmi a menovkou pripnutou na saku, a konečne sa uvoľnil. Jedným dychom mi porozprával o tom, aký je nadšený, že sa mu ozvali práve z nášho hotela, že ho čaká posledný rok v škole, hrá v kapele a jeho snom je precestovať svet a živiť sa hudbou.

Už chápem, prečo ho Dávid poslal do archívu.

„Našiel som niekoľko vecí, ktoré neviem zaradiť. Asi si ich tu zabudli hostia,“ povedal Patrik a ukázal na veľkú kartónovú škatuľu na stolíku v lobby. „Pozrieš sa na to, prosím?“

„Jasné,“ usmiala som sa. „Skočil by si mi zatiaľ po kávu? V kuchyni nechávajú jeden stroj zapnutý nonstop. Pokojne si daj aj ty.“

Patrik nadšene prikývol a o chvíľu už zmizol vo dverách do reštaurácie. Ja som si sadla do veľkého zeleného koženkového kresla, položila si mobil vedľa seba a otvorila škatuľu s nálezmi. Vzhľadom na históriu hotela som očakávala všetko – od zlatých dýk až po ľudské zuby.

Skutočnosť ma sklamala. V škatuli boli iba dve topánky (každá iná), čierna šiltovka s logom hotela, červený a modrý cukrík, niekoľko starých pohľadníc, ktoré sme už vyradili z predaja, a úplne naspodku akási kniha. Na chvíľu som sa potešila, že to bude zaujímavý román, ktorým si vyčistím paletu po čítaní o Ericssonových tehličkách na bruchu, no mylila som sa.

Knižka bola ošúchaná, bez prebalu, čiernu obálku zdobili iba drobné zlaté hviezdičky, niektoré z nich prepojené čiarami ako súhvezdčia. Medzi nimi sa trblietal nenápadný nadpis – *Autorský text bez kontextu* – a pod ním veľkým

tučným písmom meno autorky – *Henrietta Grantová*. Bodka nad písmenom *i* bola nahradená veľkou zlatou hviezdou.

Pobavene som nadvihla obočie. V živote som o autorke ani o knihe nepočula, no sebavedomie jej určite nechýbalo. Otočila som knihu, aby som sa o nej dozvedela viac, ale zadná strana zívava prázdnotou. Ani v škatuli som nevidela spadnutý prebal.

Čo je to za knihu?

Začala som v nej listovať. Strany boli zažltnuté, kniha si už istotne zažila svoje.

Začítala som sa do predslovu.

Gratulujem, natrafili ste na poklad. Vaša cesta k napísaniu majstrovského diela sa práve napojila na diaľnicu, na ktorej neplatia žiadne pravidlá – okrem tých mojich. Ak ich dodržíte, na konci za vás zaplatím mýto a vy sa dočkáte vytúženej slávy. Ak nie, tak vás nechám naraziť do múru.

Jednoduché, no nie?

Samozrejme, že nie. Poznám vás, všetci do jedného ste rovnakí. Myslíte si, že ste zjedli všetku múdrosť sveta a nepotrebujete ničiu pomoc. Jediná vec, ktorá je väčšia ako vaše ego, je vaša neochota spolupracovať. A ešte možno sklamanie v očiach vašich rodičov, keď ste im oznámili, že sa túžite stať spisovateľom.

Dokážte mi, že sa mýlim. Podrobne si prečítajte moje lekcie. Je dôležité, aby ste nevynechali ani jednu jedinú. Iba vtedy pochopíte aj to, čo sa nachádza medzi riadkami.

*Henrietta Grantová
(42. verzia)*

Prečítala som už veľa príručiek tvorivého písania. Toto je prvá pasívne agresívna už v predslove.

V iných sa ako-tak držali aspoň do tretej lekcie.

Autorka mala poriadne ostré pero. Prelistovala som celú knihu, či tam nenájdem pasáž o nej, no od polovice knihy boli stránky prázdne.

Za poslednou, 14. lekciov sa nachádzala zlepená dvojstránka. Vyzeralo to ako úmysel a nie ako nehoda, prilepené boli iba okraje stránok a vytrčala spomedzi nich zlatá stužka na ľahšie otvorenie. Na stužke boli vyšité tri slová – *Premyslite si to.*

Už-už som za ňu chcela potiahnuť, no ako som sa ku stužke priblížila prstami, zježili sa mi chlípky na ruke. Zneistela som a ešte raz som preletela očami po predslove.

Je dôležité, aby ste nevynechali ani jednu jedinú lekciov.

Nerada porušujem pravidlá. Neuškodí mi, ak si prečítam ďalšiu autorskú príručku. Len preto, že mi s autorským blokom nepomohlo dvanásť predchádzajúcich kníh, to ešte neznamená, že sa to nepodarí trinástej.

Možno sa stane zázrak.

Buchli dvere, a hneď nato sa ku mne prirútil Patrik so šálkou kávy naplnenou až po okraj. So širokým úsmevom ju položil na stolík vedľa škatule s haraburdami. Poďakovala som sa mu a všetko okrem knihy vložila naspäť.

„Toto sa vyhadzuje,“ povedala som a zavrela škatuľu. „Môžeš to zatiaľ vrátiť do archívu, zajtra na to upozorním chyžné.“

„A čo sú to za veci? Straty a nálezy?“

„Zrejme, ale také, po ktoré sa sem nikto nevrátil už vyše roka. Aktuálne straty a nálezy nájdeš v skrinke pod pultom na recepcii. Všetky veci tam musíme uchovávať aspoň mesiac.“

„Je tam niečo zaujímavé?“ vyzvedal Patrik.

„Deväťdesiat percent tvoria nabíjačky na mobil a zvyšok ťa bude mátať v nočných morách,“ uškrnula som sa, no nežartovala som. Dva predmety, ktoré hostia zanechali na izbe 1306 minulý týždeň, nie sme schopní ani len kategorizovať.

Videla som, že Patrik sa nevie dočkať, kedy ho tu nechám samého, aby sa mohol pohrabať v skrinke.

„Niekedy si tu hostia zabudnú aj knižky. Tie môžeme po dvoch týždňoch pridať do našej miniknižnice. Hostia si odtiaľ radi berú niečo na čítanie, keď idú k bazénu,“ pokynula som smerom k polici vedľa dverí, ktoré viedli do wellness centra. „Túto si požičiavam ja,“ dodala som a ukázala mu príručku.

Patrikovi zamrzol úsmev na perách.

„Och, myslel som si, že tú som zo škatule vybral. Aj ja som si ju chcel požičať.“

„Tak ti ju potom donesiem. Čítam rýchlo,“ usmiala som sa, zdvihla som škatulu a chcela som mu ju podať. Patrik však ďalej stál ako skamenený s pohľadom upretým na autorskú príručku.

Naisto to bolo nedostatkom spánku, no zazdalo sa mi, akoby sa mu tvárou mihol zvláštny tieň.

„Patrik?“

Zažmurkal a vytrhol sa z tranzu. S úsmevom vzal škatulu z mojich rúk.

„Jasné, alebo si ju proste nájdem v kníhkupectve. Netráp sa,“ odvetil a zamieril do archívu.

Tentoraz som sa ja zapozerala na dvere, za ktorými sídlila naša strážna služba. Dnes tam bol pán Kostolný, prvým menom Vincent, vedúci ochranky. Pod pultom sme mali schované tlačidlo, ktoré ho malo upozorniť na možné nebezpečenstvo. Za celý rok som ho stlačila iba trikrát.

Prvý raz som mala nepríjemný pocit z dvoch podnapitých mužov, ktorí po opustení nočného baru netrafilí k výťahom a lákala ich možnosť ľahnúť si na gauče vo vstupnej hale. Druhý raz, opäť počas nočnej služby, sa mi zdalo, akoby ma niekto zvonku pozoroval. Vincent si vzal do ruky baterku a situáciu hneď preskúmal. Pred hotelom však nebolo ani živej duše, takže išlo iba o moju unavenú myseľ.

A tretí raz to bol omyl. Nechtiac som stlačila tlačidlo, keď som si nelútostne škrabala štípanec od komára na kolene.

Vincent teda nebol zavalený množstvom práce. Počas noci sa párkrát prešiel po vstupnej hale, prehodil so mnou pár zdvorilostných fráz a z času na čas zašiel do východného krídla, aby skontroloval hotelový klenot v zelenom salóniku.

Netrvalo dlho a vo dverách hotela sa objavil Dávid. Bol mrzutý a zmoknutý, tak som mu najprv do ruky vtisla šálku so svojou nedopitou kávou, ešte stále teplou. Nenamietol a dopil ju, vyzliekol si premočenú mikinu a zničené dopadol na zamatovú sedačku. Rýchlo mi prerozprával, že Tereza prespáva u kamošky, s ktorou bola vonku. Pomohol jej vyniesť ju do bytu a ubezpečil ma, že bude v poriadku.

Odláhlo mi. Keď sa z toho Tereza vyspí, určite príde k rozumu, ozve sa Nikole a večer naklusá do služby.

Vrátila som sa do apartmánu, prezliekla sa naspäť do pyžama a zaliezla do postele s novou knihou.

Bola som na seba hrdá, že som ju neprenehala Patrikovi. Za normálnych okolností by som mala výčitky, no teraz ma prekvapivo obchádzali. Chcela som mu aspoň poslať link, kde si o knihe môže prečítať viac, no nepodarilo sa mi ju nájsť v žiadnej online databáze. Pri hľadaní autorkinho mena mi to vyhodilo niekoľko stoviek face-

bookových profilov rozličných Henriett Grantových, no nenašla som jedinú knihu, ktorú by vydala, dokonca ani túto príručku.

Potrebovala som si prečítať aspoň kúsok, aby som zistila, čo ma k nej tak priťahuje. V apartmáne mám policu plnú múdrych kníh o písaní, no ani jednu z nich som neotvárala s takou zvedavosťou.

Prvá lekcia - Oči na stopkách

Predstavte si, že ste slimák.

Iba žartujem, ale priznajte sa, vaša myseľ si už stihla vybaviť obraz z pohľadu tých slizkých stvorení. Nemám ich v láske, no jedno im treba uznať - majú o všetkom prehľad. Sú v strehu viac ako mačka, viac ako orol. A ako je známe, všetko im trvá poriadne dlho.

Chcem, aby ste si z nich vzali príklad. Pozorujte svoje prostredie. Zapisujte si všetko, čo vo vás vyvolá emócie. Hocijaké. Môže to byť rozhovor, ktorý započujete počas cesty do práce, zvláštny flak na budove oproti vášmu domu, sen, ktorý vás prebral z tuhého spánku. Čokoľvek.

Máte na to more času. Hviezdou sa nestanete len tak cez noc.

To je možné iba v knihách.

Výborne, takže presne to, čo robím už celé mesiace. Knihu som zaklapla a položila ju na nočný stolík. Zahanbene musím priznať, že som čakala nejakú mágiu. Z tej knihy to priam kričalo. Čarovná príručka od záhadnej autorky, po stovkách rokov objavená mladou nádejnou spisovateľkou, ktorá si v nej prečíta zaklínadlo a to ju zaplaví kreativitou.

Nechcem predsa tak veľa.

Pretočila som sa na bok.

Hodiny ukazovali štvrt' na štyri. Ak nezaspím do piatich minút, budem ráno veľmi mrzutá. A riskujem zvýšený výskyt nočných môt. Už na mňa určite čaká monštrum s pavúkmi namiesto očí.

A vtedy sa mi opäť rozozvučal mobil.

Prečo ešte nespíš? Keď vidím, že si uprostred noci online, vždy sa zľaknem, že ťa niektorý z tých snobov otravuje v bare. Mám chuť tam nabehnúť.

Typický Milan. Toto nie je prvýkrát, čo ma kontroluje.

Tak teraz mám chuť predstierať, že naozaj sedím v bare... no v skutočnosti ležím v posteli a neviem zaspáť.

Zajtra ťa prídem pozrieť.

Čo mám na to odpísať? *Plánuješ tu aj prespať? Mám ti rezervovať izbu?*

Samozrejme, že som nenapísala nič z toho.

Teším sa.

Čakala som desať minút, no ďalšia správa už neprišla. Zapozerala som sa na kalendár. Sťažka som vstala z postele a doplnila k zajtrajšiemu dňu srdiečko. Posledné som tam kreslila pred troma týždňami.

S pohľadom upretým na úhľadne vyplnený kalendár mi konečne oťaželi viečka a dovolila som podvedomiu prevziať plnú moc.

Nemýlila som sa. V ríši snov ma už medveď s pavúkmi namiesto očí vítal s otvorenou náručou a vycerenými zubami. Nočná mora ma zamestnala natolko, že som vôbec nepostrehla, ako sa znovu otvorili dvere môjho apartmánu.

3. kapitola

Ked' mám voľný deň, predstavujem si, že som v hoteli na dovolenke. Namiesto toho, aby som si narýchlo chystala raňajky v minikuchynke, zamierim do reštaurácie a naberiem si z bohatej ponuky cereálií a jogurtov.

Na raňajky v hotelovej reštaurácii som mala nárok aj počas pracovných dní, no väčšinou uprednostňujem instantnú ovsenú kašu a užívam si chvíľku samoty, keď viem, že celý deň budem na recepcii bombardovaná otázkami.

„Takmer som ťa nespoznala, keď nemáš na sebe uniformu,“ pristavila sa pri mne Olívia, naša nová čašníčka. V ruke držala dve šálky až po vrch naplnené kávou. „Čo máš dnes v pláne? A nehovor mi, že sa zase zavrieš do izby a budeš písať.“

Akoby mi čítala myšlienky.

„Nebudem tam zavretá celý deň. Večer ma príde pozrieť kamarát, možno skočíme do mesta.“

„A je to fakt kamarát alebo kvázi kamarát? Pretože aj ja mám večer voľno, tak by som sa pridala k vám. Súrne odtiaľto potrebujem aspoň na chvíľu vypadnúť a okrem teba a Dávida tu nepoznám nikoho. Ale ak je to rande, nebudem rušiť.“

Tak teraz ma dostala. Olíviu poznám iba krátko, no postrehla som, že je poriadne priama. Pozerala na mňa

tmavými očami spod hustej čiernej ofiny, ktorá jej vytrčala spod tmavozelenej čelenky.

„Fajn, si ticho dlhšie ako tri sekundy, to znamená, že ide o rande, no nevieš, ako ma slušne odmietnuť. V pohode, chápem. Ale ak by tvoj kamarát priviedol posily, zastav sa po mňa,“ vysypala na mňa.

Bola som vďačná, že ma nenechala odpovedať. Môj vzťah s Milanom bol komplikovaný a neviem ho vysvetliť ani sama sebe, nieto ešte Olívii.

„Zastavím,“ usmiala som sa. „Čo to máš?“ zmenila som tému, skúmajúc šálky v jej ruke.

„Tá príšerná dvojica, ktorá je tu na svadobnej ceste, si vypýtala dvojité espresso izbovej teploty, tak som ich na chvíľu strčila do chladničky,“ znechutene pokrčila nosom. „Chápeš to? Dobrovoľne piť kávu izbovej teploty?“ krútila hlavou. „No nič, maj sa pekne a uži si rande. A sprav si niečo s vlasmi, včera si ich mala lepšie!“ zakončila svoj monológ so širokým úsmevom, ktorý jej hneď zamrzol, keď uvidela, ako na ňu podráždene zazerajú nedočkaví mlado-manželia.

„Maj sa,“ rozlúčila som sa a vytiahla si z vrecka zápisník. Položila som ho vedľa taniera s nedojedeným crois-santom a do zoznamu nápadov som dopísala: *sebavedomá postava, ktorá sa bez problémov porozpráva sama so sebou - možný románik s neskúseným hrdinom? - komediálny potenciál.*

Snažím sa neinšpirovať sa ľuďmi vo svojom okolí, no zlyhávam na plnej čiare. Odkedy píšem o skutočnom svete a nie o fantazijných krajinách, je náročné nerobiť z rukopisu iba štylizovaný denník. Teraz sa aspoň môžem vyhovoriť na to, že mi to v príručke prikázala Henrietta Grantová.

Dojedla som zvyšok croissantu, dopila jablkový džús a premočila som nutkanie vziať si ešte jeden čokoládový

koláč do izby. Ako som za sebou zasúvala stoličku, uvidela som vo dverách do reštaurácie Nikolu.

Manažérkou hotela bola už od jeho otvorenia. Patrila k málu ľudí, ktorým som nedokázala odhadnúť vek, vyzerala zároveň na tridsať aj na päťdesiat. Po hoteli kolujú klebety, že Nikola nie je človek, ale vyspelý humanoidný robot.

Mnohé by to vysvetľovalo.

Čierne vlasy mala vždy vyčesané do drdola, možno v ňom aj spávala. Nikdy som ju nevidela bez uniformy, dokonca ani v čase osobného voľna. Bývala v apartmáne 1208, delila nás iba jedna izba, no ešte som u nej nebola. Niežeby som túžila po návšteve u nej, no bola som zvedavá, či je aj jej izba dokonale upravená, všetok nábytok zarovnaný do pravého uhla a závesy nariasené v dokonalých vlnách. Nevpušťala tam ani chyžné, vravela, že si najradšej upratuje sama – to je perfektný príklad toho, akú dôveru má v zamestnancov hotela.

„Dobré ráno, pani Platinová,“ pozdravila som ju.

Pozrela sa na svoje zlaté hodinky, až potom na mňa.

„Dobré dopoludnie, Karolína.“

„Chcela som vám iba nahlásiť, že včera večer opäť štrajkovali zámky na dverách.“

„Som si toho plne vedomá. Práve čakám na technika z firmy *Dokonalé zabezpečenie*. Mal tu byť už pred troma minútami.“

„Po tom, čo sa tu deje, by si mali zmeniť názov,“ zažartovala som, no Nikola zjavne nebola naprogramovaná na humor.

„Povedal mi, že niekde v hoteli sa musí nachádzať silná elektromagnetická rušička, pretože takéto anomálie nevidujú v žiadnych iných hoteloch. To je vážna vec,“ prižmúrila oči. „Videli ste sem prichádzať nejakého hosta s podozrivým predmetom a nenahlásili ste to?“

„Neprehľadávam hosťom kufre, nie sme na letisku,“ odvetila som okamžite.

Och, nie. Teraz som jej dala chrobáka do hlavy. Do týždňa tu máme skenery batožiny.

„Opatrnosti nie je nikdy dosť, Karolína. Ak si všimnete niečo podozrivé, okamžite to nahláste mne alebo pánovi Kostolnému.“

„Mám to na pamäti a odkážem to aj ostatným,“ usmiala som sa. „Mimochodom, je pravda, že u nás Tereza končí?“

„Áno, Tereza podala hodinovú výpoveď. Zaslala mi ju uprostred noci esemeskou,“ povedala odmerane.

„Prečo? Čo sa stalo?“ spýtala som sa šokovane.

„Tieto informácie mi neposkytla,“ odvetila. „Ešte bola v skúšobnej dobe. Zjavne si uvedomila, že jej výkon v posledných týždňoch bol katastrofálny a rozhodla sa ukončiť naše trápenie skôr, ako túto šancu dostanem ja.“

Nasucho som preglgla. „Aj tak sa mi zdá zvláštne, že to spravila len tak uprostred noci.“

„Zvláštne je iba to, ako jej vôbec napadlo, že dokáže ustáť prácu v našom hoteli. Toto je prvýkrát od jej nástupu, čo ju môžem pochváliť za správne rozhodnutie,“ nedala sa. „Ak sa vám ozve, povedzte jej, že jej veci uschováme maximálne sedem dní u pána Kostolného a následne ich zlikvidujeme.“

„Ehm, v poriadku. Ak dovoľíte, poberiem sa do svojej izby,“ odvetila som formálne a nesmelo jej kývla na pozdrav. Vytiahla som mobil a napísala Tereze. Neboli sme si veľmi blízke, no aj tak som chcela vedieť, čo sa to, dopekla, stalo.

Do izby som išla cez zelený salónik. Bola to jedna zo zachovaných miestností starého zámočka, ktorý bol po hltený výstavbou hotela. Nachádzal sa tam zreštaurovaný pôvodný nábytok z devätnásteho storočia, doplnený o niekoľko naoko starožitných kresiel luxusnej značky. Na ste-

nách s mramorovým obkladom viseli obrazy v ozdobných zlatých rámochoch. Zaujímavé bolo, že ani na jednom plátne neboli zobrazení ľudia, iba zátišia – ovocné misy, vázy s poľnými kvetmi a mačky hrajúce sa s myšami.

Hlavná atrakcia zeleného salónika bola vystavená v malom polkruhovom výklenku pod vysokými zamrežovanými oknami. V sklenenej vitríne sa skvel prenádherný malachit. Bol vybrúsený do tvaru slzy veľkej takmer ako moja päšť a zasadený v bohato zdobenom zlatom podstavci. Bledé a tmavé zelené vrstevnice uprostred kameňa vytvárali dojem rozvírenej hladiny horského jazera. Nebola som síce odborník na polodrahokamy, no tento na mňa pôsobil priam hypnotizujúco. Bol príliš dokonalý, akoby ani nebol skutočný. Príroda pri jeho tvorbe musela ťahať nadčasy.

Patril pánovi Jarabovi, majiteľovi hotela. Podľa miestnej legendy ho našiel pri prechádzke popri potoku, ktorý tečie cez hotelovú záhradu. Tak veľmi sa mu zapáčil, že po ňom pomenoval celý hotel. Je to pekná historka, no neviem, nakoľko sa jej dá veriť. Pán Jarab mal celkom bujnú fantáziu.

„Nedotýkať sa!“ ozvalo sa za mnou, až som nadskočila od ľaku. Do salónika sa vrátil Vincent a horlivo gestikuloval.

V momente som odskočila od vitríny a zdvihla ruky.

„Iba som sa pozerala, nebojte sa, pán Kostolný!“ vravela som rýchlo. Keď začul svoje meno, zastal v strede salónika a zadíval sa mi do tváre.

„Och, to ste vy, Karolína!“ hlesol a chytil sa za srdce, aj keď prebehol sotva päť metrov, čo nebola najlepšia vizitka našej strážnej služby. „Ospravedlňujem sa, dnes sa tu potuluje množstvo ľudí z eventovej agentúry a bezhlavo porušujú všetky pravidlá. Dvoch som práve vykázal z kuchyne.“

„Nič sa nedeje, rozumiem,“ ubezpečovala som ho. „A viete, prečo sú tu z eventovky?“

„Kvôli výročnému bálu,“ odvetil Vincent znechutene a nervózne sa obzeral okolo seba, akoby každú chvíľu mali spoza závesov v salóniku vyskočiť ďalší výtržníci. „Od budúceho týždňa to tu začnú chystať.“

„Skvelé, takže sa už konečne dozvieme tému?“ neskrývala som nadšenie.

„Vyzerá to tak,“ odvetil Vincent, ktorý jednoznačne nezdieľal moje nadšenie. „Všetko sa dozviete od pani Platínovej,“ dodal, keď videl, že od neho čakám obsiahlejšiu odpoveď.

„Tak sa dám prekvapiť,“ zahlásila som, rozhodnutá, že keď narazím na ľudí z eventovky, spýtam sa ich. Išlo o významnú udalosť, ktorá však bola pred bežnými smrteľníkmi zahalená rúškom tajomstva. Tému bálu poznali zatiaľ iba hlavní organizátori a VIP hostia, aby si dali v predstihu ušiť kostýmy na mieru.

S Dávidom a Olíviou sme sa stavili. Ja tvrdím, že pán Jarab plánoval párty v štýle *Velkého Gatsbyho*. Olívia je presvedčená, že témou budú tatranské jaskyne, aj keď si to nevie predstaviť ani jeden z nás. Všetko zakladá na fakte, že počula Nikolu niekomu nadávať, že namiesto stalaktitov objednali stalagmity.

Dávid mal priamočiarejší tip – *zelenú farbu*. Výzdoba, dresscode aj jedlo a dezerty, všetko v odtieňoch zelenej na počesť malachitu.

Verím, že to bude aspoň trochu nápaditejšie.

Rozlúčila som sa s Vincentom, ktorý pokračoval v misii uchrániť všetky klenoty hotela, a ja som sa vrátila k tej svojej – zavrieť sa v izbe a konečne pohnúť s rukopisom.

Zahla som na chodbu k výťahom a takmer som sa zrazila s upratovacím vozíkom, ktorý tlačila Vanda, naša chyžná.

„Ahoj, Vandi,“ usmiala som sa na ňu.

„Och, ahoj. Prepáč, na tieto veci by mali nainštalovať nejaké výstražné prvky,“ zasmiala sa. Mala srdečnú tvár, na líkach pár pieh a veľké tmavohnedé oči, pod ktorými jej svietili kruhy ešte väčšie, ako som ráno maskovala ja.

„Kam si sa chystala v noci?“ spýtala som sa.

„Nerozumiem.“

„Videla som na chodbe tvoje kufre. Riešili sme na recepcii pohotovosť kvôli Tereze, tak som bola hore aj o druhej ráno,“ vysvetľovala som.

„Ach, jasné. O Tereze som počula, škoda jej. Ale aj tak neviem, o akých kufroch hovoríš. Nikam som nešla, úplne som vytuhla pri tej novej reality show *Vôňa lásky*,“ zasmiala sa, pripravená prebrať so mnou všetky škandály, ktoré sa tam odohrali. Vanda zbožňovala podobné relácie. Vravela, že ak si do tridsiatky nenájde normálneho partnera, prihlási sa tam sama.

„A nič ti nechýba z izby? Vieš, ako nám skratujú tie zámky...“ začala som a potom som si zahryzla do jazyka. Nechcela som Vandu strašiť svojou paranojou, no odprisahalaby som, že tam tie kufre boli.

„Skontrolujem to, ale pochybujem, to by som počula.“

„Ďalšia nevysvetliteľná záhada hotela Malachit?“ pokrčila som plecami.

„Vyzerá to tak,“ pritakala Vanda, ktorá sa vôbec nedala rozhodieť. „Ak zistím, že mi niečo zmizlo, vypýtam si od Vincenta kamerový záznam. A teraz už utekám, Nikola nám po novom vypočítala, že každú izbu by sme mali mať upratanú za deväť a pol minúty,“ prevrátila oči.

„Jasné, bež. Celý hotel sa predsa zrúti, ak to natiahneš na desať,“ uškrnula som sa. Vanda si popod nos zašomrala ešte niečo štiplavé na Nikolínu adresu a vybrala sa ďalej upratovať. Ja som sa vyviezla na druhé poschodie, odhod-

laná zabuchnúť za sebou dvere a konečne sa venovať iba sebe a svojim myšlienkam.

Vesmír bol však naďalej proti mne.

„Karolína, musím vás požiadať, aby ste nám sprístupnili váš apartmán,“ oznámila mi chladne Nikola. Stála pred mojimi dverami aj s nejakým chlapíkom so zúfalým výrazom na tvári. Na krku mal zavesenú kartičku s logom firmy *Dokonalé zabezpečenie*.

„Prečo? Čo sa deje?“ nadvihla som obočie.

„Podľa môjho merača sa vo vašej izbe nachádza rušička signálu. Extrémne silná,“ vysvetlil chlapík a zmätene zazerá na akýsi prístroj podobný diaľkovému ovládaču. „Také niečo som ešte v živote nevidel.“

„Nie som si vedomá, že by som tu mala čosi také,“ odvetila som.

„Žiadam vás, aby ste nás pustili dnu,“ zopakovala manažérka ešte ráznejšie. „Podpísaním pracovnej zmluvy ste súhlasili s tým, že vám môžeme pri podozrení z hrubého porušenia hotelového poriadku prehľadať apartmán.“

„V poriadku, budem len rada, ak zistíte, čo spôsobuje problém so zamykaním. Ale pochybujem, že to nájdete v mojej izbe.“

„To sa uvidí,“ odsekla, strčila do mojich dverí a otvorila ich dokorán.

„Môžem si odtiaľ zobrať knihu a zápisník?“

Nikola sa pozrela na chlapíka z bezpečnostnej firmy. „Samozrejme. Rušičku takejto sily nevmetíte medzi stránky románu,“ zasmial sa technik nervózne.

„Ukážte mi ich,“ rozkázala mi, akoby ho ani nepočula.

Vošla som do izby a z nočného stolíka vzala príručku *Autorský text bez kontextu* a zápisník. Podala som jej Henriettinu príručku a s kamenným výrazom sledovala, ako ňou listuje, akoby očakávala, že z nej vypadne lístok s aktivačnými kódmi pre nukleárne zbrane. Rovnako

skontrolovala aj zápisník a nakoniec mi ich neochotne podala.

„Sú to dva zápisníky,“ konštatovala. „Poprosila by som, aby ste veci nazývali pravými menami. Ostaňte nablízku.“

Chcela som sa jej spýtať, či má problém s očami, no zahryzla som si do jazyka. Chcela som jej pripomenúť, že do mojej izby môžu vkročiť iba pracovníci bezpečnostnej služby, a to len v prípade aktívneho nebezpečenstva.

„Nájdete ma na nádvorí,“ povedala som pri odchode s boľavým jazykom.